Film-cinema

Filmele preferate ale regilor și bărbaților de stat

In revista americană „Photoplay", a apărut un documentat articol semnat de renumitul milionar C. Vanderbilt în care acesta arată preferințele regilor și marilor bărbați de stat în alegerea filmelor.

In călătoriile sale, d. C. Vanderbilt care a avut în dese rânduri prilejul să asiste la filme alături de numeroși conducători de popoare, a putut analiza astfel gusturile acestora, artiștii preferați și gradul de rezistență în fața spectacolului.

★

„Ducele și ducesa de Windsor, în luna lor de miere, nu s'au putut lipsi de filme — arată milionarul american.

„Primul film pe care au voit să-l vadă a fost „Kid Galahad".

„Au cerut apoi rularea filmului „Căpitanii curagioși", care le-a plăcut foarte mult".

„Familia regală engleză are o marcată preferință pentru Ginger Rogers și Fred Astaire. Inainte de încoronare au pus să li se ruleze „Invitația la dans".

„Mi s'a făcut cunoscut deasemenea, că prințesa moștenitoare Elisabeth nu lipsește dela nici un film animat din seria „Merrie Melody", pe când sora sa Margaret ține să-i se aducă în sala de proecție din Buckingham Palace toate filmele cu Mickey Mouse".

„Despre Stalin nu se pot spune multe, deoarece dictatorul rus refuză să-și dea părerea în privința filmelor americane pe cari le preferă. L-am văzut pe dictatorul rus, privind alături de mine, renumitul film „Private lives" dar Stalin l-a privit nemișcat, ca un sfinx. Singur filmul lui Charlie Chaplin „Timpuri noui" l-a făcut să râdă ușor în două rânduri.

Urmarea a fost că filmul a rulat într'un teatru din Moscova un timp îndelungat în toate cele 24 de ore ale zilei și nopții, fără întrerupere.

„Pot să spun despre generalul Franco că preferă filmele cu gangsteri.

„Intr'o noapte din 1937, la cartierul general din Burgos, în timp ce de afară se auzeau din când în când focurile artileriei, asistam cu actualul dictator al Spaniei, la renumitul film al lui Gary Cooper „City Streets". De multe ori confundam împușcăturile depe ecran cu cele de afară!

„Regele iubit al Danemarcei, Cristian, a uimit jumătate din Curtea sa ținând să asiste la o comedie cu Stan și Bran, în timp ce țara îi serba jubileul de argint.. Garry Cooper a devenit unul dintre artiștii săi preferați după ce Majestatea Sa a văzut filmul „Extravagantul Mister Deeds".

„Regretatul Kemal Ataturk era un admirator al filmelor americane pe cari le-a încurajat foarte mult în țara sa. Ankara și Istanbulul posedă câteva din sălile cele mai moderne de proecție din lume.

„Să nu se creadă că mareșalul chinez Ciang-Kai-Shek nu are preferințe pentru cinematograf ! Am asistat alături de el la proectarea filmului „Trei fetițe delicioase" cu drăgălașa Deanna Durbin. Vocea cristalină a tinerei fete a făcut o puternică impresie asupra mareșalului.

„Familia imperială japoneză asistă deasemeni la toate filmele bune americane. Acestea au pentru Japonia o interpretare specială.

Filmele preferate în Japonia sunt cele cari înalță și întăresc căminul și viața familială.

★

„In timpul cât am stat în Franța am avut ocazia să constat că d. Lebrun, președintele republicii, nu are răbdare să vină să vadă un film într'o sală de spectacol, dar acceptă ca în fiecare Vineri seara să fie adus un film bun la Elysée unde îl vede dela început până la sfârșit împreună cu doamna Lebrun.

„Pot să mai spun că d. Delbos, fostul ministru de externe, este un mare admirator al micei Shirley Temple, iar d. Herriot nu scapă nici un film de al lui Charlie Chaplin.

„Un mare amator de filme este regele Gustav al Suediei, care vizionează cam patru filme pe săptămână. Vine totdeauna la începutul spectacolului și stă până la sfârșit.

„In Statele Unite, președintele Roosevelt dă adesea câte un dineu în cinstea celor mai buni și mai populari actori. Deși asistă la multe filme, nu are nici un artist preferat ; în schimb, doamna Roosevelt este o adoratoare a micuței Shirley Temple".

Ginger Rogers și Fred Astaire

evocă romanul vieții dansatorilor

Irene și Vernon Castle

Irene Castle, celebra dansatoare, s'a întors la Londra, după ce s'a terminat realizarea filmului „Farandola", care a fost inscenat după indiciile ei de studiourile americane.

GINGINER ROGERS

Desigur că mulți spectatori își vor aminti de Irene și Vernon Castle, celebra pereche de dansatori, care înainte de războiul mondial a făcut furori și a cunoscut un succes fără precedent.

Romanul vieții acestor doi dansatori merită să fie povestit.

Inainte de războiu, dansatorii celebri nu se prezentau niciodată în doi pe scenă ; doi englezi, voind să facă o inovație și să cucerească America, au cunoscut un eșec lamentabil.

Neputând să se afirme în America, soții Castle s'au îmbarcat pentru Europa și au intrat în tratative cu diferiți impresari spre a găsi un angajament în capitala Franței.

In Mai 1911, un înalt personagiu de la curtea Țarului Rusiei, atras de renumele Parisului, a venit acolo spre a petrece câteva timp în cel mai frumos oraș al lumii.

La un dineu, la Café de Paris, a cerut să i se prezinte o atracție senzațională.

Directorul unei agenții teatrale a avut fericita inspirație să-i prezinte ca atracție pe soții Castle. Aceștia au primit drept onorar o masă copioasă, iar impresarul a avut grijă să-și rețină suma enormă oferită de aristocratul generos.

Debutul lor a fost un triumf. Din seara premierei, ei s'au lansat și au recoltat succese din ce în ce mai mari.

In acest timp, Irene Castle a lansat moda părului scurt. In adevăr, în timpul unui dans, Irene pierdu un pieptene, care căzu din nefericire în farfuria unui client al restaurantului. Intrigată de această întâmplare, Irene a luat eroica hotărâre să-și taie părul.

Faptul a provocat, în 1911, un mare scandal, dar moda a prins și s'a menținut până în zilele noastre.

Pe urmă veni marea tragedie : războiul mondial.

Vernon Castle s'a înscris în aviația britanică Trimis în Statele Unite ca instructor, și-a găsit moartea, în timp ce voia să salveze viața unui recrut aviator imprudent.

Accidentul a costat viața lui Vernon și a lăsat pe partenera sa văduvă cu doi copii.

Aceasta este odiseea vieții celebrei perechi Irene și Vernon Castle, odisee care a fost transpusă pe ecran prin mijlocirea altei perechi celebre de dansatori: Fred Astaire și Ginger Rogers.

Numele filmului e „Farandola", iar premiera se va da în curând și la noi.

„Farandola" este o realizare extraordinară, o retrospectivă a dansurilor moderne în sunetele unor melodii minunate.

AURA FOTINO și ECATERINA NIȚULESCU, într'o scenă din filmul românesc „Se aprind făcliile", după romanul d-lui N. Porsenna. Scenariul N. Porsenna și Isaia Răcăciuni. Regia: I. Șahighian și muzica: Const. Bobescu

O mare tragediană a ecranului : BETTE DAVIS

BETTE DAVIS

Mai emotivă decât Elisabeth Bergner, mai sensibilă decât Luise Rainer, mai artistă decât Garbo, Bette Davis, proclamată oficial de Academia de Artă Cinegrafică, cea mai bună actriță a ecranului, s'a impus cu hotărîre publicului. „Femeea diabolică" a ridicat-o pe cele mai înalte culmi râvnite de o vedetă.

Numele adevărat al Bettei Davis este Ruth Elizabeth Davis. S'a născut la 5 Aprilie, 1908, în orășelul Lowell din America. Cinematograful nu e răspunzător de schimbarea numelui ei. L-a schimbat în timp ce urma cursurile universității. A vrut să studieze medicina, dar când a intrat pentru prima oară în sala de disecție și a văzut sânge, s'a vindecat Incă în liceu a arătat o inclinație puternică pentru cariera dramatică.

Totdeauna interpreta cu mare succes rolurile principale din piesele de teatru montate la liceu. A studiat dansul ritmic și în timpul unei astfel de lecții, un regisor care se afla întâmplător acolo, a convins-o că arta dramatică este adevărata ei chemare. Pe acest regisor îl chema Frank Conroy ; a fost primul care a întrevăzut talentul extraordinar al Bettei

Urmând sfatul lui Conroy, Bette Davis și mama ei au plecat îndată la New-York, unde fata fu înscrisă la o școală de artă dramatică. A terminat cursurile, luând două premii. Primul ei prilej i-a fost dat tot de Frank Conroy, care a recomandat-o călduros directorului de teatru George Cukor, care a angajat-o imediat în trupa lui. Juca roluri de mâna a doua, dar după câtva timp directorul de scenă al teatrului „Capo Cod" din New-York, impresionat de talentul debutantei, îi dădu un rol însemnat.

Imediat apărură în ziare primele notițe bune. Curând după aceea, Bette Davis debută pe Broadway, consacrarea supremă Debutul ei pe Broadway a fost în „Rața sălbatecă" a lui Ibsen. A fost un mare succes pentru tânăra începătoare.

Hollywoodul nu putea rămâne nepăsător față de succesele acestei noui artiste. Casa „Universal" îi oferi un contract. Debutul Bettei Davis pe ecran a fost o adevărată catastrofă. I se spuse că nu va ajunge niciodată vedetă de cinematograf. Bette Davis nu-și pierdu însă cumpătul. Se hotărî să devină blondă platinată și ea crede că își datorează succesul în cinematograf acestei hotărîri... Fapt e că, în ciuda primului eșec, studiourile „Warner Bros" îi oferiră un angajament. Parteneră a lui George Arliss în filmul „The Man Who Played Good", a avut o nouă decepție. Credea că va fi izgonită din Hollywood pentru totdeauna și tocmai atunci i se dădu un contract de lungă durată. Urmară câteva filme, alături de Ruth Chatterton, Richard Barthelmess și apoi, spre uimirea Bettei Davis, i se oferi un nou contract în care i se recunoștea oficial titlul de „star", ea urmând a fi trecută pe afișe și în toată reclama la locul de frunte, ca vedetă a filmului. Aceasta însemna consacrarea supremă a Hollywoodului.

Imediat apărură în ziare primele notițe bune. Curând după aceea, Bette Davis debută pe Broadway, consacrarea supremă Debutul ei pe Broadway a fost în „Rața sălbatecă" a lui Ibsen. A fost un mare succes pentru tânăra începătoare.

Hollywoodul nu putea rămâne nepăsător față de succesele acestei noui artiste. Casa „Universal" îi oferi un contract. Debutul Bettei Davis pe ecran a fost o adevărată catastrofă. I se spuse că nu va ajunge niciodată vedetă de cinematograf. Bette Davis nu-și pierdu însă cumpătul. Se hotărî să devină blondă platinată și ea crede că își datorează succesul în cinematograf acestei hotărîri... Fapt e că, în ciuda primului eșec, studiourile „Warner Bros" îi oferiră un angajament. Parteneră a lui George Arliss în filmul „The Man Who Played Good", a avut o nouă decepție. Credea că va fi izgonită din Hollywood pentru totdeauna și tocmai atunci i se dădu un contract de lungă durată. Urmară câteva filme, alături de Ruth Chatterton, Richard Barthelmess și apoi, spre uimirea Bettei Davis, i se oferi un nou contract în care i se recunoștea oficial titlul de „star", ea urmând a fi trecută pe afișe și în toată reclama la locul de frunte, ca vedetă a filmului. Aceasta însemna consacrarea supremă a Hollywoodului.

Are o mulțime de câini și își conduce singură automobilul, un „Auburn'. Are simțul umorului și îi place să vorbească chestiuni politice.

Nu poate suferi pe fotografi. In viața de toate zilele nu se fardează. Nu urmează nici un fel de regim, nu face nimic, ca să-și păstreze silueta.

Nu este prea înaltă. Are părul blond de culoarea mierei de albine și ochii albaștri ca cerul senin. E sub contract la „Warner Bros", una din cele mai însemnate case de filme din America.

Toate filmele ei, cu foarte rare excepții, au fost lucrate pentru această casă. Marile ei succese au fost „Femei de noapte" și „Femeea diabolică", Ultima ei creație este „Dark Victory" (Victorie întunecată), în care are o creație de un dramatism extraordinar. E poate cel mai puternic film al ei. Intruchipează în el victoria unei femei asupra întunericului, care își lasă vălul cernit asupra vieții ei tinere, dornice de iubire și fericire.

Bette Davis mai are în pregătire alte două filme : „Juarez", în care apare, alături de Paul Muni, în rolul nefericitei Carlota de Austria, efemera împărăteasă a Mexicului, și „Old Maid" (Fata bătrână), cu Miriam Hopkins, unde are noui posibilități de a-și desfășura inepuizabilele resurse dramatice.

O revenire fericită

RAMON NOVARRO

Cazul lui Ramon Novarro e poate unic în analele cinematografiei. Acest actor, care atinsese culmile cele mai înalte ale succesului, s'a retras într'o bună zi, fără niciun motiv aparent, de pe ecran ,părând că vrea să renunțe pentru totdeauna la arta filmului.

Incă dela începutul carierii sale, ambiția lui Ramon Novarro fusese să devină cântăreț; își realiză în sfârșit, acest vis, când părăsind studiourile M. G. M. în 1935, întreprinse un turneu de concerte în America de Sud. In tot acest timp, însă faima sa de artist de cinematograf a rămas întreagă și cea mai bună dovadă o dădeau miile de scrisori de la admiratorii și mai ales dela admiratoare, scrisori cari nu încetau să sosească, atât la studio cât și la el acasă.

In sfârșit, într'o zi, cedând stăruințelor, realiză în Anglia un film care-l așeză dintr'odată în primele rânduri ale vedetelor ecranului. Cinefilii noștri au avut prilejul să-l admire în „Șeicul", iar vestea că studiourile americane au realizat acum o nouă producție cu Ramon Novarro nu poate decât să-i umple de bucurie.

De astă dată, e vorba de o comedie romantică și sentimentală, în care Ramon Novarro ne arată o nouă latură a bogatului său talent. In acest film intitulat „A desperate adventure" (O aventură desperată) care ar putea fi intitulat și „o comedie a erorilor", Ramon Novarro, care interpretează rolul unui pictor îndrăgostit are două partenere: Marian Marsh, cunoscută din „Prizoniera din Sing-Sing" și Margaret Tallichet, o debutantă, în care se pun mari speranțe.

In curând la „Scala" : „EA ȘI EL"

Când un film provoacă atâta emoție, trebuie să renunțăm la orice critică. In adevăr, emoția profundă pe care a pricinuit-o elegantelor spectatoare, cu prilejul reprezentării lui la marele cinematograf „Normandie" din Paris. este cea mai bună dovadă că ne aflăm în fața unei opere plămădită din sensibilitate și adevăr.

Căci „Ea și El" este o duioasă poveste de dragoste pe care Leo Mac Carey a realizat-o cu multă delicateță, în decoruri excelente și pentru care a ales doi interpreți desăvârșiți.

Vedeta masculină este Charles Boyer, pentru care orice calificativ este de prisos. Partenera lui este prima comediană a ecranului mondial, frumoasa, emoționanta și talentata Irene Dunne.

„El", este un european — Michel — care ar fi un mare pictor, dacă n'ar avea acel simț critic care desnădăjduește talentul, un bărbat care ar iubi mult și a cărui fire prea schimbătoare, s'ar statornici, dacă ar putea să sufere.

„Ea", este o tânără cântăreață dezamăgită — Terry. Pe vaporul care-i duce spre New-York, Michel face cunoștința ei. Amândoi sunt logodiți, dar între ei se naște o simpatie, care se transformă repede în dragoste. Nu vor însă să cedeze nici unui capriciu și se despart, făgăduindu-și să se întâlnească după șase luni, dacă în răstimp sentimentele lor nu se vor schimba. Ziua întâlnirii sosește. Din nenorocire, un accident brutal împiedică pe tânăra Terry să vină la întâlnire, în timp ce el își pierde speranța de a o mai revedea. Totuși, se regăsesc. Viața care i-a pus în fața atâtor încercări, îi reunește pentru totdeauna.

O mare parte a succesului acestui film excepțional revine Irenei Dunne, interpreta idealâ a femeilor, cari jertfesc totul pentru dragoste. Sensibilitate, grație, frumusețe, toate se găsesc întrunite în această actriță de rassă. Charles Boyer, în personagiul lui Michel, are incontestabil unul din cele mai bune roluri din cariera sa atât de bogată în succese.

Printre ceilalți interpreți ai filmului, trebue să citâm și pe Maria Uspenskaya, în rolul unei femei bătrâne.

CHARLES BOYER

Intr'un cuvânt „Ea și el" este filmul care ne arată că se pot realiza opere emoționante, păstrând o notă simplă și conformă realității și că adevărații artiști tu totul de câștiga intepretându-și rolurile cu sinceritate.

Alice Faye la cinematograf

Alice Faye — pe care cinefilii au văzut-o recent în „Infernul îngerilor" — e tot atât de fidelă spectatoare pe cât e de bună artistă. Când se duce la cinematograf, și se duce foarte des, urmărește cu înfrigurare peripețiile filmului și îi se întâmplă uneori să scoată strigăte de spaimă sau de încurajare, atât de mult o pasionează acțiunea.

Deunăzi se afla într'un cinematograf din Hollywood, unde rula filmul „Jesse James, brigandul" cu Tyrone Power. La un moment dat, celebrul artist urma să dea pinteni calului spre a sări peste o stâncă uriașă. Atunci s'a auzit de odată în întuneric o voce care striga îngrozită:

— Nu, nu sări !

Era Alice Faye care striga astfel

Dar, patronul cinematografului, care asista și el la prezentarea filmului, a afirmat că dacă Alice Faye va mai veni, se va vedea nevoit să facă afișe mari cu următoarea inscripție: „Tyrone Power în Jesse James și Alice Faye în sală".

CINEMATOGRAFUL își are și el superstițiile

Fiecare la Hollywood își are micile superstiții intime. Iată câteva dintre cel mai curioase:

Dorothy Lamour refuză să joace o scenă în care este vorba să moară. Contractul ei îi permite să refuze orice scenariu, unde trebuie să joace o scenă de acest fel. Acum câțiva ani, moartea unui văr al ei, a impresionat-o într'un chip atât de dureros, încât azi are o teamă aproape patologică, de a vorbi de moarte.

Akim Tamiroff, care nu vede nicio legătură între rolurile și viața de toate zilele, are, totuși, multe superstiții: dacă din întâmplare, lasă să-i cadă manuscrisul rolului, se așează întâi pe el și apoi îl ridică. Ori de câte ori își părăsește loja, lovește de trei ori peretele. Când se duce la cinematograf sau la teatru, ia totdeauna primul fotoliu din rândul al doilea. E o superstiție pe care a dobândit-o dela venirea sa la Hollywood.

Bob Burns, ca și Tom Mix, Kan Maynard și atâția alții, refuză să facă pe ecran un act sau un gest, pe care nu l-ar face în viață. Astfel, numeroase vedete (mai ales acelea din filmele cu cow-boys), nu fumează niciodată pe ecran și nu beau, căci socotesc că asemenea lucruri dau o pildă rea copiilor și aduc nenorocire, cel puțin în cariera lor cinematografică.

Joe E. Brown refuză, deasemenea, orice scenă care ar putea da un exemplu prost copiilor.

Bing Crosby refuză să tragă cu arma în filmele sale. Unul din camarazii lui din copilărie a pierdut un ochiu, în timp ce se juca cu o pușcă, despre care nu știa că era încărcată.

George Raft, cumplitul gangster, respectă maternitatea și refuză orice replică sau orice gest contrariu acestui sentiment, pe care-l socotește sacru: a pierdut în copilărie pe mama sa.

Regisorul William Dieterle este pacifist. Urăște războiul și socotește că oricum ar fi arătat acesta pe ecran, e totdeauna preamărit, chiar în filmele cari constituie adevărate rechizitorii contra războiului. In consecință a refuzat totdeauna să realizeze un film războinic.

Barbara Stanwyck nu începe niciodată să turneze un film, înainte de a da câteva acatiste la biserică.

Ray Milland refuză totdeauna să spună: „I love you, dear" (te iubesc, dragă). A făgăduit soției sale, căreia i-a spus această frază în ziua căsătoriei lor, că nu o va repeta niciodată pe ecran.

Dacă scenariștii îl silesc să spună această replică, Ray o schimbă în „te iubesc" sau „te iubesc cu patimă", dar niciodată nu va spune pe ecran, „te iubesc, dragă".

Cecil B. de Mille continuă să poarte și azi pantalonii de călărie, șapca cu vizieră și megafonul din epoca filmului mut. Niciodată de Mille n'ar apărea în alt costum, deoarece socotește că acesta este esențial pentru succesul filmului.

★

Acestea sunt câteva din superstițiile dela Hollywood. Producătorii sunt nevoiți să țină seama de ele, căci actorii și regisorii nu admit ca cineva să râdă de aceste manii ale lor.

UN FILM DIN VIAȚA LUI GRAHAM BELL

Un film care iese cu totul din comun. Iată ce se poate spune în puține cuvinte despre cel mai original și mai pasionant film pe care-l pregătesc acum studiourile americane: „Viața lui Alexander Graham Bell".

Nu știți cine e acest Alexander Graham Bell, căruia i se face onoarea să-i se închine un film? Este inventatorul unui aparat răspândit azi pe tot globul: telefonul. Merită oare telefonul să i se consacre un film?

Da. Pentrucă istoria telefonului și a inventatorului lui, Graham Bell, este o splendidă epopee în care geniul, dragostea, munca și durerea se împletesc cum nu se poate mai omenesc și mai mișcător. Telefonul este simbolul unei lupte titanice și al unei mari dragoste.

Filmul „Viața lui Alexander Graham Bell" cuprinde, pe de altă parte, în distribuție cele mai strălucite nume ale cinematografului american. Loretta Young, frumoasa actriță care spune numai din ochi ceeace altele trebue să spună din buze, are un rol de seamă în acest film. Alături de ea Don Ameche deține cel mai mare rol din cariera lui; Henry Fonda, Charles Coburn și Gene Lockhart completează lista interpreților masculini.

Transpunerea unei figuri legendare pe ecran

Umbra enigmaticului colonel Lawrence n'a dispărut încă.

Figura regelui neîncoronat al Arabiei mai este vie în mintea tuturor cari l-au cunoscut sau cari au citit despre viața aventuroasă a acestui englez, care asemenea unei ființe supranaturale apărea ori unde interesele Marei Britanii erau amenințate.

Intr'o regiune guvernată de Lawrence, căpitanul Schultz, cu un neînsemnat detașament apără cu îndârjire o puternică poziție strategică, râvnită cu înflăcărare de arabi. In răstimp, răscoala se întinde și în Damasc. Atunci detașamentul se îndreaptă într'acolo. Urmează lupte de stradă, până ce autoritățile restabilesc, cu jertfe grele, ordinea.

Iată, în câteva cuvinte, subiectul de mare actualitate al unuia dintre cele mai interesante și emoționante filme, Cuprinzând peripeții și lupte ce țin încordați nervii, filmul acesta intitulat „Revoltă în Damasc" va fi prezentat în curând pe ecranele noastre.

Gustav Ucicky, cunoscutul și apreciatul regisor, ne prezintă în „Revoltă în Damasc" pe talentata Brigitte Horney alături de Joachim Gottschalk, Paul Otto, Hans Nielsen și Paul Westermeier.

Intreaga acțiune a filmului se petrece într'un cadru exotic și anume în Arabia.

„Revoltă în Damasc", o producție „Terra", va fi distribuită la noi de „Avia-Film".

O scenă sugestivă din filmul de mare montare „Revoltă în Damasc"

CRONICA FILMULUI

La „ARO" :

„Fecioara de azi"

O fată modernă, crescută în principiile de egalitate a sexelor, răsfățată de mama ei, ea însăși o fervență luptătoare pentru independența femeilor, iubește pe un tânăr arhitect, Douglas Hall, Acesta fiind sărac nici nu îndrăznește să apară în fața tatălui fetei, un bancher sever și foarte bogat.

Douglas Hall trebue să plece în Belgia, unde ocupă un post și nu mai are decât două zile până la plecare, spre marea desperare a fetei. Totuși, fără să stea mult pe gânduri, tânăra Ellen se decide și amândoi vor pleca să-și petreacă weekend-ul într'o cabană în munți, fără știrea familiei.

Totul merge de minune, până ce află mama. Ce poate face însă o mamă, care și-a închinat întreaga tinerețe luptei pentru emancipărea femeilor ? E drept că fiind în joc propria ei copilă, își schimbă brusc ideile de odinioară. Dar poate ea să-și renege tot trecutul și principiile în care și-a crescut fata ?

Situația devine cu atât mai delicată, cu cât, în vila bancherului își face apariția un flirt din tinerețea mamei. In răstimp, bunica Ellenei devine cea mai înflăcărată apărătoare a nepoatei sale, care în curând se va căsători cu tânărul arhitect.

Iată în câteva rânduri subiectul acstui film în care este descrisă o fată modernă în adevărata accepție a cuvântului.

PRISCILLA LANE

Jeffrey Lynn, un tânăr actor de mare talent, interpretează pe logodnicul ei, Douglas Hall, iar în celelalte roluri apar câțiva actori cu renume bine stabilit ca Roland Young, Fay Bainter, May Robson, Genevieve Tobin și Ian Hunter.

PAULETTE GODARD, care s'a relevat de curând pe ecranele americane